

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 4/10/2010 Το τελευταίο ταγκό στο Παρίσι Μπερνάντο Μπερτολούτσι
- 11/10/2010 Το μυστικό στα μάτια της Χουάν Χοσέ Καμπανέλα
- 18/10/2010 Αταλάντη Ζαν Βιγκό
- 25/10/2010 Το πνεύμα του μελισσιού Βίκτορ Ερίθε
- 1/11/2010 Η νύφη της θάλασσας Κέρεν Γιεντάγια
- 8/11/2010 Ο πατέρας των παιδιών μου Μία Χάνσεν Λέβε
- 15/11/2010 Σύντομη Συνάντηση Ντέιβιντ Λιν
- 22/11/2010 Χωρίς όνομα Κάρι Φουκουνάγκα
- 29/11/2010 Τα κόκκινα παπούτσια Μάικλ Πάουελ - Έμερικ
- 6/12/2010 Γουέντι και Λούση Κέλι Ράιχαρτ
- 13/12/2009 Ένας προφήτης Ζακ Οντιάρ
- 20/12/2010 Στρέλλα Πάνος Κούτρας
- 10/1/2011 Είμαι ο έρωτας Λούκα Γκουαντανίνο

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΟΥ - LE PÈRE DE MES ENFANTS

Σκηνοθεσία: Μία Χάνσεν - Λέβε

Ηθοποιοί: Λουί - Ντο ντε Λενκεσέν, Κιάρ Κα-σέλι, Ερίκ Ελμοσινό

Χώρα: Γαλλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 110΄

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις: - Ειδικό Βραβείο Κριτικής Επιτροπής στη Μία Χάνσεν-Λέβε στο Φεστιβάλ Καννών, 2009

- Βραβείο Lumiere για το Σενάριο στη Μία Χάνσεν - Λέβε

Ο Γκρεγκουάρ Κανβέλ είναι ένας κινηματογραφικός παραγωγός με όραμα και μεγάλα οικονομικά προβλήματα, τα οποία προσπαθεί να κρατήσει μακριά από την ευτυχισμένη οικογενειακή του ζωή. Εκείνα, όμως, θα αποδειχτούν αδυσώπητα...

Χαμηλότονο και "εσωστρεφές" πορτρέτο ενός

πραγματικού κινηματογραφικού παραγωγού. Αργών ρυθμών και μινιμαλιστικής δραματουργίας, διαθέτει μια γλυκιά μελαγχολία που συγκινεί. Βραβείο στο "ένα κάποιο βλέμμα" των Κανών.

Το βασανιστικό πορτρέτο ενός ανεξάρτητου, εργασιομανή παραγωγού, αλλά και στοργικού πατέρα, σε μια συναρπαστική, συγκινητική, ανθρώπινη χαμηλών τόνων ταινία, με έξοχες ερμηνείες.

Οι άνθρωποι του κινηματογράφου, εκείνοι που αγωνίζονται έξω από το παραδοσιακό, εμπορικό σύστημα, με τις τιτάνιες, συχνά τραγικές, προσπάθειές τους, αλλά και την επιμονή τους, είναι ένα από τα βασικά θέματα της δεύτερης αυτής συναρπαστικής ταινίας της 28χρονης σκηνοθέτριας (πρώην ηθοποιού αλλά και κριτικού για ένα διάστημα στα γνωστά «Καγιέ ντι Σινεμά») Μία Χάνσεν-Λοβ. Ένα δεύτερο, εξίσου σημαντικό, θέμα της ταινίας είναι οι ανθρώπινες σχέσεις, ιδιαίτερα εκείνες ανάμεσα στα μέλη μιας οικογένειας.

Ο Γκρεγκουάρ (ένας εξαιρετικός Λουί-Ντο ντε

Λενκεσέν, που καταφέρνει να καλύψει με τρόπο θαυμάσιο τις κάποιες ελλείψεις στη σκιαγράφιση του χαρακτήρα) είναι ένας ελκυστικός, φιλόδοξος, εργασιομανής παραγωγός αλλά και στοργικός πατέρας. Από τα πρώτα κιόλας πλάνα της ταινίας τον συναντάμε με το κινητό συνέχεια στ' αυτί του, να διευθετεί με τους συνεργάτες του τα διάφορα προβλήματα που προκύπτουν, ενώ οδηγεί το αυτοκίνητό του για να περάσει το σαββατοκύριακο με την οικογένειά του: την όμορφη γυναίκα του Σιλβία (μια πολύ καλή Κιάρα Καζέλι) και τις τρεις κόρες του. Κάποια, όμως, στιγμή τα χρέη του (ένας ιδιόρρυθμος σκηνοθέτης, που μοιάζει κάπως με τον Λαρς φον Τρίερ) τον οδηγούν κυριολεκτικά στην καταστροφή και την τραγωδία. Τότε είναι που η οικογένειά του (και συγκεκριμένα η σύζυγός και η μεγαλύτερη κόρη) αποφασίζει να πάρει τα ηνία και να σώσει την αξιοπρέπεια και το έργο του πατέρα. Η ταινία είναι εμπνευσμένη από τη ζωή (και τον θάνατο) του αρχικά ηθοποιού (έπαιξε σε ταινία του Ρομπέρ Μπρεσόν) και στη συνέχεια ανεξάρτητου Γάλλου παραγωγού Ιμπέρ Μπαλσάν (ανάμεσα στις 70 τόσες παραγωγές του ήταν και ταινίες από σκηνοθέτες όπως οι Λαρς φον Τρίερ, Κλερ Ντενίς, Μπέλα Ταρ και Τζέιμς Αίβορι). Η σκηνοθέτρια απέφυγε, όμως, την οποιαδήποτε ντοκιμαντερίστικη βιογραφία, για να στραφεί σε μια σε βάθος διερεύνηση της ζωής του ήρωά της αλλά και των συχνά απρόοπτων συνθηκών που

καθορίζουν και ανατρέπουν την εφησυχασμένη ζωή του ατόμου. Με μια κάμερα διεισδυτική, επίμονη, η Χάνσεν-Λοβ προσεγγίζει τα πρόσωπά της με ενδιαφέρον και αγάπη (εκπληκτική η καθοδήγηση των ηθοποιών της, ιδιαίτερα της νεαρής Αλίσ ντε Λονκεσέν, πραγματικής κόρης του πρωταγωνιστή, στο ρόλο της μεγαλύτερης κόρης), ενώ ταυτόχρονα σκιαγραφεί τη γραφειοκρατία, τους κόπους και τα άγχη που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι του κινηματογράφου για να φτιάξουν τις ανεξάρτητες ταινίες τους. Μια συγκινητική, χαμηλών τόνων ταινία πάνω στον ίδιο τον κινηματογράφο αλλά την ανθρώπινη συμπεριφορά.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ

Η ιστορία εμπνευσμένη από αληθινό τραγικό περιστατικό. Όπου το 2005 ένας ανήσυχος, δημιουργικός και κινηματογραφοφιλικός παραγωγός με το όνομα Ουμπέρ Μπαλσάν φυτεύει στο κρόταφό του μια σφαίρα και αφήνει την τελευταία του πνοή σ' ένα απομακρυσμένο πεζοδρόμιο του Παρισιού. Ερωτευμένος με τη γυναίκα του. Με τρία χαριτωμένα και πανέξυπνα κοριτσάκια. Με ένα team με καλλιτεχνική πνοή. Και με έναν κατάλογο πενήντα δικών του ταινιών. Το μοιραίο λάθος του Μπαλσάν, η λατρεία του για το Σινεμά. Αναστάτωνα γη και ουρανό προκειμένου να βρει λεφτά για κάθε υποσχόμενο, πρωτοεμφανιζόμενο, αληθινό κινηματογραφιστή. Αυτό το μοιραίο λάθος τον οδήγησε στην οικονομική χρεοκοπία. Ανελέητο το βάρος των χρεών. Κι όμως, εκείνος επέμενε μέχρι τη τελευταία στιγμή. Όλες οι πόρτες κλειστές. Μοναδική λύση ο μεγάλος, ατελείωτος ύπνος. Να φύγει από αυτή τη ζωή. Το τέλος του, ένα ανεξίτηλο σημάδι του τέλους μιας εποχής. Το χρήμα, μοναδική αξία σε κάθε τι. Πεθαίνει η τέχνη, Ζήτω η εικόνα η πλαστική.

Η πρώτη ώρα με κατάπιε ολοκληρωτικά. Κάθε στιγμή έμπαινε στο σώμα μου και αναστάτωνα τα σπλάχνα μου. Η Χάνσεν-Λοβ καταφέρνει να φέρει σε σεξουαλική διασταύρωση το σαρκικό με το πνευματικό. Άριστη διαχείριση των σιωπών. Θυμήθηκα το κρυφό και παραγνωρισμένο αριστούργημα «Petites coupures» («Μικρές πληγές») του Πασκάλ Μπονιτσέρ, με τον Ντανιέλ Οτέιγ. Το σώμα του Λουί-Ντο ντε Λεκνεσέν, του πρωταγωνιστή που υποδύεται τον Μπαλσάν, παίζει σαν εργαλείο πολυμορφικό. Κάθε πόρος του δέρματός του, κάθε εισπνοή του τσιγάρου του, ρεσιτάλ ερμηνευτικό. Όλες οι σελίδες του χαρακτήρα του, ακόμα και τα κενά, ακόμα και οι άνω τελείες, αποτυπωμένες σε μια ανεξίτηλη κατάπτωση. Εντελώς εσωτερική, πνιγμένη και στραγγαλισμένη, ώστε η οικογένεια, οι συνεργάτες του, οι δανειστές του να μην καταλάβουν

την αργόσυρτη τραγωδία που βιώνει σε κάθε του στιγμή. Υποκλίνομαι στην ερμηνεία του τη μοναδική. Μια ερμηνεία εντελώς κινηματογραφική. Ακόμα και τα ρούχα του, η πλάτη του, τα μαλλιά του, όλα όσα φοράει πάνω του και όσα κουβαλάει μέσα του, απογειώνουν το βλέμμα του θεατή.

Ταυτόχρονα με αυτή την εσωτερική κατάπτωση που αρχίζει από το πρώτο λεπτό. Ταυτόχρονα με την ανησυχία του, τον ακαταπρόλητο ενθουσιασμό του, τον κρυφό Γολγοθά του. Κάθε τηλεφώνημα και ένας δανειστής του. Κάθε λεπτό η εξάντληση κάθε περιθωρίου και η σταύρωσή του. Κάθε πόρτα και από ένας της εφορίας, της τράπεζας, των εργαστηρίων. Ο θεατής ζει το δράμα μαζί του. Η οικογένειά του αγνοεί την κατάστασή του. Απίστευτο... σαν θρίλερ τρόμου χωρίς μισή ρανίδα αίματος. Μικρές πληγές να αιμορραγούν και εκείνος να πορεύεται μαζί τους. Η κορύφωση μοναδική. Το στόμα μου έχασκε από μια ακαριαία κίνηση που έμοιαζε με εκκωφαντική σιωπή. Θεέ μου. Πώς είναι δυνατόν, σήμερα να υπάρχουν τέτοια πλάσματα ανάμεσά μας; Τόση φλόγα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΝΙΚΑ
ΤΑ ΝΕΑ

ΜΙΑ ΧΑΝΣΕΝ - ΛΕΒΕ

Γεννήθηκε το 1981 στο Παρίσι. Το σινεμά μπήκε στη ζωή της στα 17 της χρόνια όταν ο σκηνοθέτης Ολιβιέ Ασάγιας την επέλεξε να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Late August, Early September». Δύο χρόνια μετά, της έδωσε τον ρόλο της Αλίν στο «Les Destinées sentimentales». Η καλλιτεχνική τους συνεργασία τους ένωσε και στη ζωή, αφού έγιναν ζευγάρι. Το 2001, η Μία άρχισε τις σπουδές της στη δημοτική δραματική σχολή του Παρισιού, όμως τα παράτησε δύο χρόνια μετά για να συνεργαστεί με το γνωστό κινηματογραφικό περιοδικό «Les Cahiers du Cinema», στο οποίο έγραφε ο Ασάγιας. Το 2001 επίσης, έκανε μια πρώτη απόπειρα να ασχοληθεί με τη σκηνοθεσία και κατάλαβε ότι αυτό ήταν τελικά το πάθος της. Το 2007 σκηνοθέτησε την ταινία «All is Forgiven».

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Après mure reflexion (2004), Tout est pardonne (2007), Father of My Children (2009), Un amour de jeunesse (2010).

